

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2020. év január hó 7. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt a vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 31.B.788/2018/30. számú ítéletét az I. r. vádlott és a II.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja az alábbi pontosításokkal:

Az I.r. vádlott előzetes fogvatartásának befejező időpontja helyesen 2016. év november hó 28. napja.

Az I.r. vádlott születési helyként az országot is feltünteti.

Az I.r. vádlottól lefoglalt magyar forintot helyesen a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala Bírósági Letéti Csoportjának BL00247/2019/1. bevételi sorszáma alatt, továbbá a különféle külföldi készpénzeket a Magyar Államkincstár Budapesti és Pest Megyei Igazgatóság Állampénztári Iroda Hatósági Leltétkezelő Osztályán kezelik.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja az I.r. vádlottat, hogy az előzetes fogvatartásban töltött idő miatt kártalanítási igényel élhet a magyar állammal szemben, amely igényét egyszerűsített kártalanítási eljárásban vagy kártalanítási perben érvényesítheti a jogerős felmentő ítélet vele történő közlésétől számított 1 (egy) éven belül, amely határidő elmulasztása jogvesztő.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2019. május 31. napján kihirdetett 31.B.788/2018/30. számú ítéletével a II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulataba ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetében, ezért 6 év szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy a kiszabott szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az elsőfokú bíróság a II.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte.

Rendelkezett a II.r. vádlottól az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, továbbá kötelezte, hogy 649.001,- forint bűnügyi költséget fizessen meg az államnak.

A törvényszék ugyanakkor az I.r. vádlottat az ellene a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulataba ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntette miatt emelt vád alól bizonyítottság hiányában felmentette.

Az I.r. vádlottól forintban, valamint különféle külföldi pénznemekben lefoglalt készpénzt a részére kiadni rendelte, megállapította, hogy az oldalán felmerült 596.599,- forint bűnügyi költséget az állam viseli, továbbá tájékoztatta az I.r. vádlottat, hogy az előzetes fogvatartásban töltött idő miatt kártalanítási igényel léphet fel a magyar állam ellen.

A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész mindkét vádlott terhére, az I.r. vádlott esetében a bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása érdekében, a II.r. vádlott vonatkozásában súlyosabb, lényegesen hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása végett, míg a II.r. vádlott és védője a tényállás téves megállapítása és téves jogi minősítés, illetve enyhítés céljából jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.524/2019/3. számú átiratában rámutatott arra, hogy a bejelentett fellebbezések irányára tekintettel a felülbírálat mindkét vádlott esetében teljeskörű. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, azonban ítéletében a Be. 561.§ (3) bekezdés f) pontjában írtak ellenére elmulasztotta megindokolni, hogy az I.r. vádlott védőjének bizonyítási indítványát miért utasította el, ugyanakkor hangsúlyozta, hogy ez az eljárási szabálysértés az ügy érdemi elbírálását nem befolyásolta.

Véleménye szerint a törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, de az általa megállapított tényállás részben megalapozatlan, mert a Be. 592.§ (2) bekezdés a), c) és d) pontjában írt hibákban szenved, azonban megítélése szerint e részleges megalapozatlanság a másodfokú eljárásban az iratok tartalma alapján a Be. 593.§ (1) bekezdés c) pontjára tekintettel kiküszöbölhető.

A fellebbviteli főügyészség maradéktalanul egyetértett a Fővárosi Főügyészség fellebbezésének az I.r. vádlottra vonatkozólag írásban kifejtett indokaival, így az ítéletábra rögzíti, hogy a Fővárosi Főügyészség az I.r. vádlott esetében elsőként azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a nyomozati iratok 813. oldalán olvasható lehallgatott beszélgetések tartalmát, amiből meggyőződése szerint logikusan levezethető, hogy a 2016. február 25-i találkozón valamely tárgy átadása várható.

Érvelése szerint a vádiratban feltüntetett időpont előtti beszélgetésekből kitűnik, hogy az I.r. vádlott majd átad valamit a II.r. vádlottnak, aki azt elviszi az 1. számú tanúhoz és az érte kapott ellenértéket visszaviszi I.r. vádlottnak. Megítélése szerint az 1. számú tanú és a II.r. vádlott között lezajlott beszélgetésből az I.r. vádlott személyére abból lehet következtetni, hogy az I.r. vádlott és a II.r. vádlott 2016. február 24-én 17 óra 20 perckor megbeszéltek egy találkozót egy órával későbbre, majd 18 óra 26 perckor a II.r. vádlott telefonon be is számolt az 1. számú tanúnak a találkozás megtörténtéről, melynek során elhangzik a „holnap hozza” kijelentés is.

A vádhatóság szerint ebből egyértelműen következik, hogy a vádbeli napon a két vádlott közötti találkozóra „egy áru átadása” miatt került sor, azonban ezt az ítéleti tényállás nem tartalmazza, így az hiányos.

A főügyészség írásbeli indokolása szerint az elsőfokú ítélet a Be. 592.§ (2) bekezdés d) pontja szerinti téves ténykövetkeztetés miatt is megalapozatlan, mert logikailag elmulasztotta ez előbbi adathoz hozzákapcsolni azt a tényt, hogy milyen tárgyat találtak a találkozóról távozó II.r. vádlottnál. A Fővárosi Főügyészség e körben feltette a kérdést, hogy „Kevert olajat? Gépjárműalkatrészt? 10.000,- Ft-ot?”, majd saját kérdéseit megválaszolva kijelentette, hogy egyiket sem, mivel a II. r. vádlottól a becsomagolt heroin került elő. Meglátása szerint az is a vádat támasztja alá, hogy a kábítószer nem a II.r. vádlott gépkocsijában, hanem a ruházatában volt, míg a védekezésésként hivatkozott 10.000,- forint átadásához nem is kellett volna bemenni az udvarba.

A fellebbezés indokolása szerint kizárható, hogy a kábítószer átadására az I.r. és II.r. vádlott között 15 óra 10 perckor megtörtént találkozó alkalmával került sor, mivel a rendőri megfigyelés szerint ekkor a II.r. vádlott ki sem szállt a járművéből, így a kábítószer egyetlen és kizárólagos időpontja a

vádban feltüntetett ingatlanban megvalósult találkozó lehetett. Ismételten kiemelte, hogy a II.r. vádlottnál „nem kevert olaj, nem eladandó gépjármű, vagy gépjármű-alkatrész, sem kölcsönpénz, hanem heroin volt”. Végezetül utalt arra, hogy a 10.000,- forint kölcsön átadása is cáfolható, mivel abban az esetben, ha a találkozóra valóban a hivatkozott összeg átvétele miatt került sor, akkor felmerül a kérdés, hogy az elfogott II.r. vádlottnál miért nem találták meg a 10.000,- forintot. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat ellentmondásosan mérlegelte, mivel nem fogadta el a II.r. vádlott azon nyilatkozatát, hogy a kábítószer saját fogyasztásra vette, azonban azt már nem zárta ki, hogy kölcsönért ment az I.r. vádlotthoz.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Fővárosi Főügyészség érveit még az alábbiakkal egészítette ki.

Mindenekelőtt kijelentette, hogy az elsőfokú ítélet iratellenes megállapítást tartalmaz, amikor arra hivatkozik, hogy az I.r. vádlott a ház bontását végezte, mivel a rendőri jelentés szerint járó motorral várakozott az épület előtt, majd az I.r. vádlottal bementek az ingatlanba. Kiemelte, hogy a 2. számú tanú nem követte végig figyelemmel a két vádlottat, csak egy pillanatra tekintett oda, mert a munkájára koncentrált.

Sérrelmezte, hogy a törvényszék kritika nélkül elfogadta, hogy a találkozóra akár a pénz kölcsönkérése miatt is sor kerülhetett, azonban nem hagyható figyelmen kívül egyrészt az a tény, hogy az I.r. vádlott a tőle lefoglalt készpénz alapján tudott volna kölcsönt adni, másrészt, hogy a II.r. vádlottnál nem találtak 10.000,- forintot.

A fellebbviteli főügyészség azt is kérte figyelembe venni, hogy az I.r. vádlottra „már vetült árnyék korábban kábítószerrel kapcsolatban”, mivel alig egy hónappal jelen büntetőügyben történt őrizetbe vétele után gyanúsítottként hallgatták ki egy 2015. január 9. napján történt kábítószerrel kapcsolatos cselekmény miatt, azonban a Győr-Moson-Sopron Megyei Rendőr-főkapitányság a 2016. október 18. napján kelt, és bü. számú határozatával az I. r. vádlottal szemben a nyomozást bizonyítottság hiányában megszüntette.

Megítélése szerint a Fővárosi Főügyészség fellebbezésében írtakat és az általa kiegészítésként felhozott érveket együttesen értékelve az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás az I.r. vádlott terhére megváltoztatható, majd annak eredményeként a bűnösségére okszerű következtetés vonható a vádban írt bűncselekményben.

A fellebbviteli főügyészség szerint a törvényszék - szemben az I.r. vádlottal - a II.r. vádlott vonatkozásában a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megalapozottan állapította meg a tényállást és indokolási kötelezettségének is eleget tett, indokolásában logikai hiba, iratellenesség nem állapítható meg, továbbá a terhére rótt cselekmény jogi minősítése is törvényes.

Érvelése szerint a büntetéskiszabási körülmények körében az időmúlás nem tekinthető számottevőnek, ellenben további súlyosító körülmény a kábítószer-kereskedelem elszaporodottsága.

Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság kétszeresen értékelte enyhítő körülményként a II.r. vádlott kábítószerfüggősége miatt kialakult fizikai állapotát, mert a szabadságvesztés tartamának méltányos meghatározásán túl eggyel enyhébb végrehajtási fokozatot állapított meg.

Mindezek alapján indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az I.r. vádlott bűnösségének a vád szerinti jelentős mennyiségű kábítószer-kereskedelem büntetében való megállapítását, a II.r.

vádolt büntetéséhez igazodó, a belső arányosság követelményének megfelelő tartamú fegyházbüntetésre és közügyektől eltiltásra ítéletét, továbbá a tőle lefoglalt fizetőeszközökre vagyonekhozás elrendelését és az oldalán felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelezését. Végezetül e vádlott esetében indítványozta az előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámítását.

A II.r. vádlott tekintetében a vele szemben kiszabott szabadságvesztés lényeges felemelését, valamint a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának fegyházban való meghatározását kérte.

Az I.r. vádlott védője az ügyészi fellebbezés indokolásában foglaltakra vonatkozólag írásban észrevételeket tett, amelyek közül elsőként azt emelte ki, hogy a vádhatóság szerint sem történt olyan eljárási szabálysértés a törvényszék előtt lefolytatott bizonyítási eljárás során, amely az elsőfokú ítélet felülbírálatának akadályát képezne.

Meglátása szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességében is értékelte, az általa megállapított tényállás megalapozott. Véleménye szerint az ügyészség által felhozott körülmények, mint a ház bontási munkálataiban való részvétel hiánya, vagy a járó motorral várakozás, a tényállás megállapítása és az abból levont felmentésre való következtetés szempontjából nem bírnak jelentőséggel. Sérelmezte, hogy a vádhatóság egy megszüntetett büntetőeljárásra hivatkozik védencével szemben, ami meglátása szerint kizárólag „hangulatkeltés” az ügyészség részéről.

Zárásként rámutatott arra, hogy véleménye szerint az ügyészség védencét érintő fellebbezése a bizonyítékok újraértékelését célozza, ami a törvény kötelező rendelkezése szerint a felülmérlegelés tilalmába ütközik.

A II.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezés írásbeli indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint védenca büntetőjogi felelőssége az elsőfokú ítéletben értékelt bizonyítékok alapján kétséget kizáró módon kizárólag a Btk. 178. § (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő kábítószer birtoklásának büntetében állapítható meg.

Érvelése szerint a Fővárosi Törvényszék csak feltételezés alapján jutott arra a következtetésre, hogy védenca a vagyoni helyzete miatt a nála megtalált heroint részben eladásra szánta. Aggályosnak találta az elsőfokú ítélet 7. oldalának második bekezdésében a heroin grammonkénti árával és ezzel összefüggésben a lefoglalt mennyiség összértékével kapcsolatos törvényszéki megállapítást, mivel azt az elsőfokú bíróság az eljárás alatt nem ismertetett tapasztalataira alapozta, továbbá véleménye szerint a védencénél megtalált kábítószer értékéből önmagában még nem lehet a kereskedői tevékenység tényére következtetést levonni.

Kérte figyelembe venni, hogy a II.r. vádlott lakásán csak a fogyasztáshoz szükséges eszközöket találtak, továbbá kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság által hivatkozott 1/2007. Büntető jogegységi határozat nem tartalmaz olyan megállapítást, miszerint, ha a vádlott a legális jövedelméből vélhetően nem tudta beszerezni a jelentős mennyiségű kábítószert, akkor abból kétséget kizáróan következik, hogy azt részben eladásra tartotta magánál.

Mindezek alapján meglátása szerint a büntetőügyben a védenca által sem vitatott kábítószer birtoklásának tényét lehet csak megállapítani, ezért indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a jogi minősítés módosítását és ezzel összefüggésben, valamint a II.r. vádlott rossz egészségi állapotára tekintettel a kiszabott szabadságvesztés enyhítését.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a nyilvános ülésen fenntartotta és tartalmilag megismételte az átiratban foglalt érveket, valamint az I.r. és II.r. vádlottra vonatkozó indítványokat.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen előadott védőbeszédében ugyancsak fenntartotta és röviden felidézte az írásban már előterjesztett észrevételeit, amelyek alapján az I.r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A II.r. vádlott védője a nyilvános ülésen a fellebbezés írásban benyújtott indokolásában foglaltakat szintén fenntartotta és annak lényegi elemeire rámutatva továbbra is az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a II.r. vádlott bűnösségének kábítószer birtoklása büntetében való megállapítását és a szabadságvesztés büntetés mérséklését indítványozta.

A II.r. vádlott a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán nem kívánt felszólalni.

Az ellentétes irányú fellebbezések egyike sem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét, továbbá az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, így többek közt akkor is törvényesen járt el, amikor a tárgyalást az I.r. vádlott távollétében megtartotta, mivel az I.r. vádlott a Be. 430. §-ának előírásai szerint lemondott a tárgyaláson való jelenlétének jogáról.

A bizonyítást teljes körűen lefolytatta, a tárgyaláson felolvasta az I.r. vádlott írásbeli vallomását, valamint - figyelemmel arra, hogy a tárgyaláson jelen volt a II.r. vádlott nem kívánt vallomást tenni - ismertette a II.r. vádlott nyomozati vallomását, továbbá 2. számú tanú és a 3. számú nyomozás során tett tanúvallomását is. Az ügyben elkészült szakértői véleményeket, lehallgatott telefonbeszélgetések leírásait, illetve az egyéb releváns okirati bizonyítékokat ismertetéssel ugyancsak a bizonyítás anyagává tette.

Az elsőfokú bíróság tényfelderítési kötelezettségének eleget tett, az ügy érdemi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte és a tárgyaláson megvizsgálta. A büntetőügyben további bizonyítási cselekmény lefolytatása nem volt szükséges, így a törvényszék helyesen döntött, amikor az I.r. vádlott bizonyítási indítványát elutasította, amivel kapcsolatban szükséges kiemelni, hogy az indítvány nem is védencére, hanem kizárólag a II.r. vádlottra vonatkozott (30. sorszámú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal).

A beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően szinte mindenre kiterjedően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, indokolási kötelezettségének eleget tett, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről a megfelelő mértékben számot adott.

A fellebbviteli főügyészség helytállóan észlelte, hogy a törvényszék megsértette a Be. 561. § (3) bekezdés f) pontját, amikor ügydöntő határozatának indokolásában nem tért ki arra, hogy az I.r. vádlott védőjének fentebb már hivatkozott bizonyítási indítványát miért utasította el, azonban e körben arra is helyesen utalt, hogy ez a mulasztás a büntetőügy érdemi megítélésére, így különösen az indítványt előterjesztő védő által védett az I.r. vádlott felmentésére nem volt kihatással.

A törvényszék indokolása során helytállóan és hiánytalanul állapította meg a lefoglalt kábítószer mennyiségére, típusára, továbbá a II.r. vádlott anyagi és jövedelmi helyzetére vonatkozó tényeket, amely adatokat egyébként az eljárás egyetlen résztvevője sem vonta kétségbe.

Az elsőfokú bíróság akkor is helyesen járt el, amikor ítélete indokolásában a Be. 7. § (4) bekezdésében szabályozott in dubio pro reo elvet szem előtt tartva - melynek értelmében a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére -, helytálló érveléssel és a másodfokú bíróság számára is kétségbevonhatatlan indokolással világított rá a beszerzett bizonyítékok bizonyítóereje vonatkozásában a két vádlott között húzódó éles választóvonalra.

Az I.r. vádlott esetében alappal fejtette ki, hogy a megfigyelés nem támasztotta alá a vádban terhére rótt cselekményt, nevezetesen a kábítószer átadását, mivel a nyomozó hatóság tagjai annak ellenére sem próbálták megfigyelni az épületen belüli eseményeket, hogy gyanújuk szerint ott kábítószer átadására kerül majd sor, ezzel szemben megvárták, hogy a benti - tisztázatlanul maradt - cselekmény vagy cselekmények megtörténjenek, majd a vádlottakkal szemben csak a távozáskor, az ingatlanon kívül fogatosítottak intézkedést. A házban belül a vádlottakon kívül kizárólag egy személy tartózkodott, a 2. számú tanú, akinek a tanúvallomása a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség úgy hivatkozott átiratában, mintha a vádban foglaltakat alátámasztaná, azonban a nyomozati iratok 159-165. oldalán található vallomásából egyértelműen megállapítható, hogy nyilatkozata azért nem bír különösebb jelentőséggel, mert állítása szerint nem fordított figyelmet arra, hogy a vádlottak mit csinálnak.

Az ítélet tábla megállapította, hogy a vádiratnak az I.r. vádlottra vonatkozó részét gyengítve nevezett tanú kijelentette, hogy „Kérdésre elmondom, hogy semmi olyat nem láttam, hogy valamit átadtak volna egymásnak, még olyat sem láttam, hogy az I. r. vádlott esetleg kezét fogott volna a személlyel.” (nyom. ir. 163. oldal). A vádhatóság szerint a tanúnak ezt az állítását azzal a megjegyzésével együtt kell értelmezni, hogy saját bevallása szerint a vádlottakat nem kísérte figyelemmel, mert a munkájára figyelt, azonban a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy ez utóbbi körülmény sem változtat a tanú idézett kijelentésén, melynek értelmében semmilyen tárgy átadását nem észlelte, amint ezt már az elsőfokú bíróság is helyesen rögzítette ítéletében.

A fellebbviteli főügyészség azt viszont helytállóan észlelte, hogy nevezett tanú vallomásából és a rendőri jelentésből kitűnően a vádbeli időpontban az I.r. vádlott a szó fizikai értelmében nem vett részt az adott címen található épület bontási munkálataiban, így a másodfokú bíróság az alább még rögzítendőkre szerint ennek megfelelően pontosítja a történeti tényállást.

A Fővárosi Törvényszék az irattal összhangban állapította meg, hogy a lefoglalt kábítószer csomagolásán azonosításra alkalmas daktiloszkópiai nyomtörredék nem vált láthatóvá (nyom. ir. 941. oldal), amely tény ugyancsak az I.r. vádlott által történt átadás megállapíthatósága ellen szól.

A vádhatóság érvelésével ellentétben az elsőfokú bíróság annak is ésszerű indokát adta, hogy a helyszínen alkalmazott kábítószerkereső kutya a nyomozati iratokban leírtak szerinti viselkedése ugyancsak alkalmatlan volt a vád alátámasztására, ugyanis a kutya jelzéseiből kizárólag feltételezések voltak levonhatók. A kábítószerkereső kutya igénybevételeéről szóló jegyzőkönyvben az került rögzítésre, hogy az állat viselkedése a padlásterben megváltozott, „arra utalt, hogy valamilyen tárgynak kábítószer szaga lehetett.”. Az I.r. vádlott által használt gépkocsi átvizsgálásakor a kutya „a középső konzolnál rövid, intenzív szaglást követően jelzést adott. (...) A kutya jelzése során kábítószeranyag nem került elő, feltehetően a tárolás helyét jelezte.”

(nyom. ir. 268. oldal). A személyautóról az elsőfokú bíróság irathűen állapította meg, hogy az nem kizárólag az I.r. vádlotthoz köthető, mivel a jármű A 3. számú tanú tulajdonát képezi (nyom. ir. 295-299. oldal), aki a gépkocsit használatra adta át az I. r. vádlottnak (nyom. ir. 305. oldal).

Az elsőfokú bíróság az előzőekben részletezett adatokból helytállóan vont le azt a következtetést, hogy azok a nyomozó hatóság részéről megfogalmazott feltételezések, amit egyértelműen megerősít a hivatkozott jegyzőkönyvben rögzített „lehetett” és „feltehetően” szavak használata. A megállapítások elméleti jellegét csak tovább erősítette az a tény, hogy a nyomozó hatóság által alkalmazott kutya sem az épületben, sem az I.r. vádlott által használt gépkocsiban nem talált kábítószer, de még csak arra visszavezethető bármilyen gyanús anyagot vagy anyagmaradványt sem, továbbá okiratokkal alátámasztott tény, hogy az I.r. vádlott által használt gépkocsi nem a saját tulajdona, így nem lehet kijelenteni teljes bizonyossággal, hogy a járművel összefüggésbe hozható bármely körülmény - így például a kutya jelzése - kizárólagosan az I.r. vádlotthoz kapcsolódik. A kábítószerkereső kutyanak a helyszínen tapasztalt viselkedéséből csak hipotéziseket lehet felállítani, azonban a bíróság a már hivatkozott Be. 7. § (4) bekezdése alapján az ügydöntő határozatát kizárólag kétséget kizáró módon bizonyított tényekre és nem feltevésekre alapítja.

Az ügyészség perdöntő bizonyítékként utalt fellebbezésének indokolásában a vádlottak, illetve a II.r. vádlott és az 1. számú tanú között lezajlott telefonos beszélgetések tartalmára (nyom. ir. 813-821. oldal), azonban az elsőfokú bíróság annak is logikus magyarázatát adta ítélete 6. oldalának utolsó bekezdésében, hogy a lehallgatott beszélgetések miért nem alkalmasak az I.r. vádlott esetében a vád alátámasztására, az általa e tárgykörben leírtakkal az ítéletábra maradéktalanul egyetértett.

A Fővárosi Főügyészség fellebbezésében írtak miatt a másodfokú bíróság külön is kiemeli, hogy a beszélgetésekből semmiféle konkrétum nem olvasható ki, így különösen nem a vád tárgyává tett heroin átadására vonatkozó adat, amit az ügyészség is elismer közvetett módon, mivel fellebbezése indokolásában a „valamilyen tárgy átadása várható”, „vétel tárgyát képező áru”, „vétel tárgyát képező tárgy átadásáról”, „vétel tárgyát képező dolgot”, illetve „egy áru átadása” szófordulatokat használta a vádban feltüntetett kábítószer megnevezése helyett. Az egzakt meghatározást nélkülöző mondatrészek nem véletlenek a vádhatóság részéről, ugyanis nem áll rendelkezésre olyan egyértelmű bizonyíték, amely az idézett körülírásokat tartalmilag a vádban feltüntetett heroinnal töltene ki.

Az ítéletábra abban sem osztotta a vádhatóság álláspontját, hogy a II.r. vádlott és az 1. számú tanú között lezajlott és lehallgatott beszélgetésekből kétséget kizáróan az I.r. vádlott személyére lehetne következtetni, ez szintén egy feltételezés, amit egyetlen adat sem támaszt alá. Önmagában az a tény, hogy a két vádlott egymással megbeszél egy találkozót, majd egy ezt követő későbbi időpontban a II.r. vádlott kijelenti az 1. számú tanúval folytatott telefonos beszélgetésben, hogy „...most jöttem tőle.” (nyom. ir. 817. oldal) még nem zárja ki annak a lehetőségét, hogy más személlyel találkozott, azonban nyomatékosan hangsúlyozandó, hogy ha a másodfokú bíróság még el is fogadná az ügyészség álláspontját, akkor sem lehetne e körülményből arra vonatkozó megcáfolhatatlan következtetést levonni, hogy a vádbeli helyen és időpontban az I.r. vádlott adta át a becsomagolt heroint. Ez utóbbi, a vádirati tényállásban rögzített cselekményt a vádhatóság fellebbezésének indokolásában a II.r. vádlottól idézett „holnap hozza” kijelentés sem tudta aggálytalanul alátámasztani, mivel nem lehetett kétséget kizáró módon meghatározni, hogy pontosan ki és mit hoz, erre vonatkozólag csak hipotézist lehet felállítani.

A fentebb hivatkozott találkozóra és beszélgetésre a vádbeli napot megelőző napon, azaz 2016. február 24-én került sor, majd az azt követő napon a II.r. vádlott - a következőkben még

részletezendők szerint - nem kizárólag az I.r. vádlottal találkozott és nem csak a vádbeli helyszínen járt, ami szintén megszakítja az ügyészség által felállított logikai láncolatot.

A Fővárosi Főügyészség fellebbezése indokolásának 2. oldala utolsó bekezdésében arra hivatkozott, hogy a két vádlott a vádbeli napon már 15 óra 10 perckor is találkozott az I.r. vádlott ingatlana előtt, azonban a vádhatóság megítélése szerint kizárható, hogy a II.r. vádlott ekkor vette volna át a kábítószer, mert a gépkocsijából ki sem szállt, így az átadás egyetlen lehetséges időpontja - az ügyészség szerint - a 17 óra 20 perckor történt találkozó volt. Az ítéletábra azonban észlelte, hogy a vádhatóság az e tárgykörben általa feltüntetett rendőri megfigyelésről készített kivonat tartalmára (nyom. ir. 805. oldal) tévesen utalt, mert az ténylegesen azt tartalmazza, hogy a II.r. vádlott 15 óra 10 perckor elindult gépkocsijával, majd az utcában a 32. szám előtt - azaz nem a 40/A. szám előtt - megállt, kiszállt a járműből, odament a ház előtt várakozó két ismeretlen férfihez, majd rövid idő múlva visszaült a gépkocsijába és elhajtott. A II.r. vádlott tehát nem az I.r. vádlottal és nem a vádbeli ingatlan előtt találkozott, továbbá nem maradt az általa vezetett személyautóban, így megállapítható, hogy az ügyészségnek e kivonattal kapcsolatos hivatkozása minden pontjában iratellenes. A feltételezésekkel összefüggésben kifejtettekre visszautalva az ítéletábra jelen helyen azt is szükségesnek tartja rögzíteni, hogy a tévesen megjelölt találkozóra utalva az ügyészség azt állította fellebbezésének indokolásában, hogy az „áru átadásának lehetséges és egyben kizárólagos időpontja” a vádban is leírt találkozó „lehetett”, azaz még a Fővárosi Főügyészség is csak feltevésenként hivatkozik a kábítószer átadásának helyére és idejére.

Az ítéletábra a hivatkozott rendőrségi kivonat alapján azt is megállapította, hogy a II.r. vádlott a vádbeli nap délutánján az I.r. vádlottal történt találkozója előtt az előzőekben hivatkozott két ismeretlen férfin kívül még egy szintén beazonosítatlan személyazonosságú nővel is találkozott, akivel egy, a nyomozás során utólag sem ellenőrzött lakóépületből jött ki, vagyis tényként rögzíthető, hogy a II.r. vádlott az elfogása előtti órákban az I.r. vádlotton kívül még három másik személlyel is érintkezett, illetve egy felderítetlenül hagyott helyiségben is járt, ami ugyancsak bizonytalanságot eredményez a vádhatóság által a kábítószer átadása vonatkozásában levont végkövetkeztetés tekintetében. Az I.r. vádlott büntetőjogi felelősségének bizonyíthatóságával kapcsolatos kétséget csak fokozza az a tényező, hogy az iratanyagban semmiféle adat nem lelhető fel arra vonatkozólag, hogy a II.r. vádlott a vádbeli napon a kora délutáni órákig mit csinált, járt-e valahol, illetve találkozott-e más személyekkel.

Az I.r. vádlott vonatkozásában az eddig kifejtett kétséget kizáró módon történő bizonyíthatóság hiányában kulcsszerepe van annak a ténynek, hogy a II.r. vádlott rövid időn belül - az I.r. vádlottal együtt - összesen négy emberrel találkozott, így ezen tényezők tényállásban való feltüntetése mindenképpen szükséges, ezért a másodfokú bíróság a történeti tényállást a későbbiekben ennek megfelelően kiegészíti.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Be. 1. §-ában foglalt alapelvet figyelmen kívül hagyva az I.r. vádlott terhére kérte értékelni, hogy kábítószerrel kapcsolatos cselekmény miatt már korábban is büntetőeljárás indult ellene, azonban a nyomozó hatóság bizonyítottság hiányában megszüntette az eljárást. Ezzel kapcsolatban az ítéletábra rögzíti, hogy értelemszerűen egy megszüntetett büntetőeljárást a bűnösség megállapításának hiányából fakadóan nem lehet az adott személy, jelen esetben az I.r. vádlott terhére értékelni, ezért a vádhatóságnak ez a hivatkozása irreleváns volt.

A másodfokú bíróság az ügyészi fellebbezés indokainak összeségét érintően azt is kiemeli, hogy a vádelv szabályait magában foglaló Be. 6. § (1), (2) és (3) bekezdése értelmében a bíróság kötve van a vádhoz, vagyis kizárólag arról a cselekményről kell döntenie, amely miatt vádat emeltek és annak

a személynek a büntetőjogi felelősségéről, aki ellen vádat emeltek. A vádelv szerint a vád tárgyává tett tények köre szabja meg a bíróságnak azt a kötelességét, hogy kimerítse a vádat anélkül, hogy azon túlterjeszkedne.

A vádelv következménye tehát a tettazonosság követelménye, amely szerint a bíróságnak csak arról a tényállásról kell döntenie, ami a vád tárgyát képezi, azt egyrészt ki kell mérítenie, másrészt nem terjeszkedhet túl azon. Ezzel összefüggésben rá kell mutatni a Be. 495. §-ában rögzítettekre, mert az ott leírtakból az is következik, hogy a bíróság a vádelv alapján csak olyan, vád tárgyává tett cselekmény vádirati minősítéstől eltérő minősítését vizsgálhatja, amely megfelel a vádban leírt és a vádló által a Btk. szerint minősített cselekménynek.

A büntetőügyben beszerzett bizonyítékok alapján nem azt kellett kétséget kizáró módon bebizonyítani, hogy az I.r. vádlott személye kábítószerrel összefüggésbe hozható, illetve a vádbeli időszakban kábítószer fogyasztó és/vagy terjesztő személyekkel kapcsolatban állt, hanem a vádirati tényállásra figyelemmel az ügyészségnek a Be. 7. § (1) bekezdése alapján azt kellett volna a bizonyítékokon keresztül megcáfolhatatlanul bemutatni, hogy a vád tárgyát képező heroint az I.r. vádlott adta át a II.r. vádlott részére.

A feltételes jellegén túl még ez utóbbi, a vádelvből eredő bizonyítási irány volt az, amelynek következtében a kábítószerkereső kutya helyszíni reakciói nem bírtak jelentőséggel, mert a büntetőeljárásban nem az képezte a vád tárgyát, hogy az I.r. vádlottnak esetleg birtokában volt valamikor, valamilyen típusú, de utólag már meg nem határozható kábítószer.

A másodfokú bíróság a törvényszék helytálló érveit még azzal is kiegészíti, hogy a II.r. vádlott szavahihetősége ugyan megkérdőjelezhető, azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy az eljárás alatt egyetlen körülményre következetesen hivatkozott, mégpedig arra, hogy a kábítószer nem az I.r. vádlottól vette át. Az elfogásakor rögtön azt mondta, hogy a heroin „az ő tulajdonát képezi” (nyom. ir. 147. oldal), viszont azt nem állította, hogy azt akkor és ott vette át az I.r. vádlottól. Ezt követően a letartóztatás iránti indítvány tárgyában tartott ülésen kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a lefoglalt kábítószer nem köthető az I.r. vádlotthoz, mivel kijelentette, hogy „az utca sarkán egy Attila nevű fiútól” vásárolta (nyom. ir. 1104. oldal). Végezetül az elsőfokú tárgyaláson is azt állította az I.r. vádlotról, hogy „nem tőle kaptam a kábítószer” (30. sorszámú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal).

Az ügyészség a II.r. vádlott szavahihetőségét azzal kívánta megkérdőjelezni, egyben a vád tárgyát képező találkozó valódi célját alátámasztani, hogy a vádlottak között nem történt 10.000,- forint átadása, amint arra a II.r. vádlott védekezésésként hivatkozott. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helyesen utalt ítélete 5. oldalának utolsó bekezdésében arra, hogy nevezett vádlottnál a helyszínen történt elfogásakor valóban nem találtak 10.000,- forintot, azonban e tényből - egyéb bizonyíték hiányában - nem lehet automatikusan arra következtetni, hogy az I.r. vádlott kábítószer adott át a II.r. vádlott részére.

A vádhatóság az átadás tárgya tekintetében fellebbezése indokolásában szándékosan megjelölt három olyan tárgyat, amelyekről az eljárás valamennyi résztvevője tudja, hogy nem kerültek átadásra, azonban az irreleváns hivatkozások helyett azt a közvetlen, vagy közvetett bizonyítékot, illetve a közvetlen bizonyítékok zárt logikai láncolatát kellett volna bemutatni, amelynek eredményeként az I.r. vádlott tekintetében a bűnösség kérdésében a törvényszéktől eltérő következtetés vonható le.

Az I.r. vádlottra vonatkozó igazságügyi toxikológiai szakértői vélemény szerint a vizsgálat a főbb kábítószerre és új pszichoaktív anyagokra negatív eredménnyel zárult (nyom. ir. 339. oldal), továbbá az I.r. vádlott bankszámlájára vonatkozó adatok (nyom. ir. 425-541. oldal), a II.r. vádlottal folytatott üzenetváltásai (nyom. ir. 733-738. oldal) és az üzenetváltások elemzéséről készült jelentés (nyom. ir. 891-899. oldal) sem tartalmaznak a vád alátámasztására alkalmas adatot.

A ténybeli következtetés esetében valamely bizonyított tényből történik a logika szabályai szerinti következtetés a nem bizonyított tényre, és utóbbi a logikai következtetés kizárólagossága folytán válik a tényállás részévé. Az I.r. vádlott vonatkozásában az ügyészség által a törvényszéknek felrótt tényből-tényre következtetés hibája azt jelentené, hogy az elsőfokú bíróság előtt lefolytatott bizonyítási eljárás során a közvetett bizonyítás nem volt megfelelő, melynek következtében a törvényszék által megállapított tényekből nem következne kizárólag az a tényállás, amely az ítéletében szerepel. Az ítéletábra azonban az I.r. vádlottat érintő felülbírálat során arra az álláspontra jutott, hogy a tényállás kellően felderített, az ügy elbírálása szempontjából releváns tényadatokat szinte hiánytalanul tartalmazza, iratszerű és az I.r. vádlott személyével, illetve a terhére rótt cselekmény bizonyíthatóságának hiányával kapcsolatos ténykövetkeztetés is logikailag alátámasztott, az elsőfokú bíróság alappal fogalmazott meg aggályokat e vádlott bűnössége kérdésében levonható végkövetkeztetés teljes bizonyosságértékűsége tekintetében.

Az I.r. vádlott esetében az ítéletábra tehát azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság maximálisan figyelemmel volt az ítélkezési gyakorlatnak arra a több évtizedes követelményére, miszerint a tényállás megállapítása szempontjából a közvetett bizonyíték valamely tény bizonyítására akkor alkalmas, ha a bizonyítandó tényen kívül minden más tény lehetőségét kizárja (BH 1975.164., BH 2003.145. és BH+ 2002.9.425).

A figyelembe vehető adatok - mint bizonyítékok - összessége jelen esetben azonban csak valószínűségértékű, így kétséget kizáró módon kizárólag azt bizonyítja, hogy a bűncselekményt az I.r. vádlott elkövethette, vagyis nem zárja ki annak lehetőségét, hogy a lefoglalt kábítószer más személytől, más időpontban és más helyszínen került a II.r. vádlotthoz.

Az I.r. vádlott vonatkozásában tehát a törvényszék mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára meggyőző volt, ezért az ügyészség fellebbezésének az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadó, egyben az I.r. vádlott bűnösségének megállapítását célzó része a Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán nem vezethetett eredményre.

Figyelemmel arra, hogy az I.r. vádlott esetében további bizonyíték beszerzésének a lehetősége nem áll fenn - erre az ügyészség sem hivatkozott -, továbbá hatályon kívül helyezésre eljárási ok nincs, a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszéknek az I.r. vádlottat érintő felmentő rendelkezése törvényes.

Az I.r. vádlottal szemben a II.r. vádlott vonatkozásában már olyan konkrét bizonyítékok álltak rendelkezésre, amelyekből kétséget kizáró módon megállapítható volt, hogy a megszerzett kábítószer a II.r. vádlott elsődlegesen továbbértékesítésre szánta.

A védelem hivatkozásával ellentétben az elsőfokú bíróság ítélete 7. oldalán mindenben helytálló érvekkel támasztotta alá azt a megállapítását, hogy a II.r. vádlott a tőle lefoglalt kábítószer túlnyomórészt haszonszerzés érdekében történő eladás végett szerezte meg. Az elsőfokú bíróság az adóbevallásokból kiolvasható adatok (nyom. ir. 379-411. oldal) alapján megfelelően utalt a II.r.

vádlott legális jövedelmének évekre lebontott összegeire, ahhoz mérten a tőle lefoglalt kábítószer nagyságrendileg meghatározható árára, illetve ezzel szoros összefüggésben a lefoglalt heroin mennyiségére, továbbá - a lehallgatások által alátámasztva - a kábítószer-kereskedelem bűncselekmény miatt többször is jogerősen elítélt az 1. számú tanúval való kapcsolatára. A törvényszék az iratanyaggal összhangban rögzítette ítéletének indokolásában azt is, hogy az I.r. vádlottal ellentétben az 1. számú tanú és a II.r. vádlott között lezajlott és lehallgatott 2016. február 24-i beszélgetés (nyom. ir. 817-819. oldal) egyértelműen a II.r. vádlott kereskedői tevékenységét erősítette meg.

A Fővárosi Törvényszék helytállóan összegezte az I.r. vádlottal szembe állítva a II.r. vádlott bűnösségét megalapozó bizonyítékokat, amikor megállapította, hogy azok olyan zárt logikai láncolatot alkotnak, amelyből kétséget kizáró módon levonható az a tény, hogy a kábítószer a II.r. vádlott kereskedés céljára szerezte meg.

Az elsőfokú bíróság indokolása során kizárólag annak meghatározásával maradt adós, hogy a II.r. vádlott a lefoglalt kábítószernek mekkora részét kívánta értékesíteni, illetve mekkora hányada volt az, amit saját fogyasztásra akart felhasználni. Az e körben tett „részben eladásra, részben fogyasztásra” meghatározás túlzottan tág, így annak a bűncselekmény minősítése szempontjából is jelentőséggel bíró pontosítása szükséges.

Az ítéletábra ezzel kapcsolatban annyiban egészíti ki a törvényszék II.r. vádlottra vonatkozó indokolását, hogy az 1. számú tanúval történt telefonos beszélgetés tartalmából ítéleti bizonyossággal megállapítható, hogy a vádbeli időszakban is kábítószer-függőségben szenvedő a II. r. vádlottól az átvett kábítószerből a Btk. 461. § (1) bekezdés 18. pontjának a)/af) pontja szerinti csekély mennyiséget saját fogyasztásra szánt, míg a fennmaradó, a Btk. 461. § (3) bekezdés a) pontja szerinti jelentős mennyiségű heroint - mint futár - értékesítésre szánta.

A másodfokú bíróság ez utóbbi következtetését arra alapítja, hogy a lehallgatott beszélgetés során az 1. számú tanú kijelentette, hogy „Ahogy én a kezembe kapom és úgy látjuk, hogy az normálisan izé dolgozható, már adom is a kezébe a pénzt.”, majd erre a II.r. vádlott azt válaszolta, hogy „(...) eladsz egyből sokat belőle és akkor abból lesz pénz.”, amit az 1. számú tanú az „Aha, aha, aha.” reakcióval erősített meg (nyom. ir. 817. oldal).

Az ítéletábra abban viszont már nem értett egyet a törvényszékkel, hogy a II.r. vádlott a lakásán lefoglalt metadon tartalmú tabletták egy részét is eladásra szánta, mivel erre vonatkozó adat nem áll rendelkezésre, így ilyen irányú bizonyíték hiányában az elsőfokú bíróság sem jelölte meg ítélete indokolásában, hogy e megállapítását mire alapította. A nyomozati iratanyag alapján azt lehetett ítéleti bizonyossággal rögzíteni, hogy a II.r. vádlott a metadon tartalmú tablettákat saját fogyasztásra tartotta az általa használt ingatlanban, amit a toxikológiai vizsgálat eredménye egyértelműen alátámaszt, mivel a szervezetéből többek közt metadon volt kimutatható.

A törvényszék mérlegelési tevékenysége ez utóbbi, a büntetőjogi minősítést nem érintő részletkérdést leszámítva a II.r. vádlott esetében is meggyőző volt, ezért e vádlott és védőjének fellebbezése az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységén keresztül a tényállást támadó részében a már hivatkozott Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán szintén nem vezethetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság nagyobb részt helyes tényállást állapított meg, azt a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára tekintettel az ügyiratok tartalma alapján csak részben kell

kiegészíteni, illetve pontosítani, azonban a tényállás korrekciója előtt a másodfokú bíróság szükségesnek tartja rögzíteni a következőket.

Nem értékelhető a törvényes vád hiányaként és a vádon túlterjeszkedésként az, ha a bíróság egy bűncselekmény törvényi tényállását megvalósító elkövetési magatartás kapcsán a tettazonosság keretei között a vádiratban le nem írt tényt is megállapít, és a cselekményt ennek figyelembevételével értékeli. A vádelv nem jelent minden részletre kiterjedő szükségszerű azonosságot a vádban leírt és az ítéletben megállapított történeti tények között, annál is inkább, miután a bíróság nincs kötve a vádbeli minősítéshez, és az eltérő minősítés eltérő tényelemek megállapítását is szükségessé teheti az ítéletben. A bizonyítás eredményéhez képest tehát a bíróság például az elkövetés helye, módja, eszköze, eredménye, indítéka tekintetében eltérhet a vádbeli ténymegállapításoktól, anélkül, hogy ezzel a vádelvet sértene (EBH 2011.2385.)

Az ítélet tábla tehát a vádelv szabályainak megsértése nélkül rögzíthette az ügyészség által is felhívott, a vádbeli napon történt megfigyelésről készült kivonatban leírt tényeket (nyom. ir. 805. oldal), amelyek az I.r. vádlott bűnössége megállapíthatóságának hiánya miatt relevánsak.

- Az elsőfokú ítélet 3. oldalának „Tényállás” részét az I.r. és a II.r. vádlottak közelebbről meg nem határozható ismeretségben állnak egymással.” bevezető mondat után külön bekezdésekben az alábbiakkal egészíti ki:

A II.r. vádlott 2016. február 25-én 15 óra 10 perckor elindult a budapesti parkolóból a forgalmi rendszámú, és típusú, sötétkék színű gépkocsival, majd a járművel a város másik utcája előtt megállt. A II.r. vádlott kiszállt a személyautóból, odament a ház előtt várakozó két ismeretlen férfihoz, majd rövid idő elteltével visszament a gépkocsijához, továbbindult és 15 óra 43 perckor megállt a város egyik térére, ahol kiszállt az autóból.

Ezt követően a II.r. vádlott 15 óra 44 perckor bement a tér és az utca sarkán található gyógyszertárba, ahonnan két perc múlva kijött, visszaült a járművébe és a következő utcáig hajtott, ahol ismételten kiszállt, majd 15 óra 49 perckor bement a házszám alatti épületbe.

A II.r. vádlott 16 óra 45 perckor egy ismeretlen nő társaságában kijött a lakóházból, a kapuban váltottak pár szót, elköszöntek egymástól és a II.r. vádlott beült a gépkocsiba, amivel ismételten a város másik utcájába hajtott.

- Az elsőfokú ítélet 3. oldalának alulról a harmadik bekezdés első mondatának utolsó szavát - „végezte” - a korábban már kifejtettek szerint az 1. számú tanúvallomása alapján a végeztette szóra pontosítja.
- Az elsőfokú ítélet 3. oldalának alulról a második bekezdés első mondatában a „részben eladásra, részben saját fogyasztásra” mondatrész helyett az ugyancsak korábban már részletezett okokból a Btk. 461. § (1) bekezdés 18. pontjának a)/af) pontja szerinti csekély mennyiséget saját fogyasztásra és az ezt meghaladó, a Btk. 461. § (3) bekezdés a) pontja szerinti jelentős mennyiséget eladásra mondatrészt rögzíti.
- Az ítélet tábla a házkutatási jegyzőkönyv és a vegyészszakértői vélemény (nyom. ir. 715. és 963. oldal) alapján észlelte, hogy mind a vádirat, mind az elsőfokú ítélet tényállása hibásan tartalmazza a II.r. vádlott lakásán megtalált tabletták számát, mivel 139, 5 és 4 darab, azaz

összesen 148 darab tablettát foglaltak le, majd a vegyészszakértői vizsgálat tárgyát is ez a mennyiség képezte. Minderre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 3. oldalának utolsó bekezdésének első mondatában a „143 darab” helyett a *148 darab* meghatározást tünteti fel.

- Ugyancsak a házkutatási jegyzőkönyv alapján (nyom. ir. 715. oldal) az elsőfokú ítélet 3. oldala utolsó bekezdés első mondatát a II.r. vádlott lakásában megtalált kábítószerrel, illetve kábítószerfogyasztással összefüggésbe hozható tárgyak felsorolása tekintetében akként folytatja, hogy lefoglalásra került még *8 darab kibontott tű műanyag tokban, 1 darab szennyezett fecskendő, további 1 darab szennyezett alufólia darab, 10 darab szennyezett vattadarab, 13 darab tűnek való üres papírtasak, 5 darab bontatlan csomagolású tű, 1 darab önzáró pici nejlon tasak, 5 darab kibontott csomagolású, de a csomagolásban hagyott tű, 1 darab bontott csomagolású tű és 1 darab fehér porral szennyezett alufólia pakett.*
- Az elsőfokú ítélet 3. oldala utolsó bekezdésének első mondatából mellözi az „ugyancsak részben eladásra, részben” mondatrészt, mivel a korábban leírtak szerint a lefoglalt tablettákról kizárólag az állapítható meg, hogy azokat a II.r. vádlott saját fogyasztásra szerezte be.
- Végezetül az elsőfokú ítélet 3. oldalának utolsó bekezdését követően rögzíteni szükséges a vádlottak vonatkozásában elkészült igazságügyi toxikológiai vélemények megállapításait (nyom. ir. 339. és 981. oldal), nevezetesen, hogy az *I.r. vádlott esetében az elfogását követő napon történt mintavétel alapján a toxikológiai vizsgálat a főbb kábítószerekre és új pszichoaktív anyagokra negatív eredménnyel zárult, ezzel szemben a II.r. vádlott szervezetéből az elfogása napján vett minta alapján a toxikológiai vizsgálat morfin, kodeint, metadont és EDDP-t mutatott ki. A morfin és a kodein heroin fogyasztására, míg a metadon és az EDDP metadon tablettá fogyasztására utal.*

Az így módosított, kiegészített, illetve pontosított tényállás alapján az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést mind az I.r. vádlott bizonyítottság hiányában történt felmentésére, mind a II.r. vádlott bűnösségére.

A törvényszék ítélete 8. oldalán az I.r. vádlottat felmentő rendelkezésének törvényhelyét helyesen jelölte meg, azonban a másodfokú bíróság azt a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontjának II. fordulatra pontosítja.

A II.r. vádlott cselekményének minősítése - a védő hivatkozásával ellentétben - megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek, azonban a másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú ítélet 7. és 8. oldalán rögzített jogi indokolásban a törvényhelyek megjelölése két esetben is pontatlan, ezért azokat az alábbiak szerint helyesbíti:

- a 7. oldal utolsó bekezdésének első sorában a törvényhely megjelölését a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pontjára pontosítja és
- a 8. oldal első sorában feltüntetett (3) bekezdést kiegészíti az a) ponttal.

A minősítés körében a másodfokú bíróság a törvényszék által leírtakon túl szükségesnek tartja rögzíteni, hogy a már hivatkozott lehallgatott telefonbeszélgetésekből megállapíthatóan a II.r. vádlott a kábítószerkereskedelmen belül az úgynevezett futár szerepét töltötte be, pontosan erre vezethető vissza, hogy a házkutatás során a lakásán nem találtak a kereskedői magatartást alátámasztó tipikus eszközöket. Mindez nem jelentette akadályát a „kereskedik” elkövetői magatartás megállapításának, mivel a kábítószernek kereskedés céljára történő megszerzése önmagában akkor is kereskedés körébe tartozik, ha többletmagatartás nem kapcsolódik hozzá (BH 2017. 144.).

A kereskedés rendszeresen ismétlődő, anyagi haszon érdekében folytatott adásvétel, amelynek keretei között nem csak az eladó és a vevő, hanem még a rendszeres közvetítők is - mint a kereskedelmi tevékenység közreműködői - tettesként vonhatók felelősségre.

A törvényszék a következetes bírói gyakorlatnak megfelelően járt el, amikor a kábítószerfogyasztást nem állapította meg halmazatban a kábítószer-kereskedelem büntettével. A Btk. 178. § (6) bekezdése szerint, aki kábítószerrel fogyaszt, illetve csekély mennyiségű kábítószerrel fogyasztás céljából megszerez vagy tart, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A törvény szövegét értelmezve megállapítható, hogy miután a fogyasztáshoz nem köt mennyiséget, ekként nem áll fenn a mennyiségi összegzés követelménye. Ugyanakkor a fogyasztás szubszidiárius jellegét megfogalmazó „ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg” törvényi fordulatból és a két évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetettségéből kiindulva, ha az elkövető a fogyasztáson felül alapeseti, vagy jelentős, vagy különösen jelentős mennyiségre követ el súlyosabb bűncselekményt, akkor a fogyasztói pozícióját elveszíti és a megvalósított elkövetői magatartáshoz igazodó mennyiségek alapján kell a cselekményét minősíteni. A súlyosabb elkövetői magatartás mintegy magába olvasztja a kábítószer fogyasztását (Kúria Bfv.26/2019/11. számú végzése).

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Törvényszék helyesen járt el, amikor a II.r. vádlott cselekményét egységesen 1 rendbeli kábítószer-kereskedelem büntettének minősítette, amely egészséget veszélyeztető bűncselekmény törvényhelyét is pontosan jelölte meg.

A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a II.r. vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket.

A súlyosító és enyhítő körülményeket az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a II.r. vádlottal szemben a Btk. 34. § I. fordulata szerinti határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása indokolt.

Az általa meghatározott szabadságvesztés tartama arányban áll a II.r. vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a II.r. vádlottal szemben szükséges, de egyben elégséges 6 év szabadságvesztés kiszabása, így annak az ügyészség által indítványozott emelésére, illetve a védelem által kért mérséklésére sem látott lehetőséget, amellyel kapcsolatban a Fővárosi Ítéletábra még az alábbiakra mutat rá.

Az 56. BK vélemény I. pontja kimondja, hogy a büntetést befolyásoló körülményeket nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva kell értékelni. A

II.r. vádlott által megvalósított kábítószer-kereskedelem bűncselekmény a terhén megállapított jogi minősítés absztrakt keretei között csekélyebb konkrét tárgyi súlyú, mivel jelen büntetőügyhöz képest az ítélkezési gyakorlatban a futár szerepkört lényegesen meghaladó és ezáltal nagyobb tárgyi súlyú cselekmények fordulnak elő, így az eljáró bíróságoknak körültekintő figyelemmel kell lenni arra, hogy a tételkereten belüli bünteteskiszabás során az elkövetési magatartások közti - akár - jelentős különbséget a kiszabott büntetés megfelelő módon érzékeltesse.

Az ítélet tábla a II.r. vádlott egészségi állapotára tekintettel abban is osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb végrehajtási fokozat meghatározása indokolt a szabadságvesztés büntetés vonatkozásában, ezért törvényesnek találta a szabadságvesztés fegyház végrehajtási fokozatának a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja szerinti börtönre enyhítését. Az ügyészség hivatkozásával ellentétben mindez nem ütközik a kettős értékelés tilalmába, mivel a szabadságvesztés tartamának meghatározása nem kizárólagosan a II.r. vádlott megromlott egészségi állapotára volt visszavezethető, hanem az egyéb bűnösségi körülményekre, amelyek között az egyik enyhítő körülmény valóban a kábítószerfüggőség által okozott meggyengült fizikai állapot volt. A bűnösségi körülmények és az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapításakor figyelembe vehető tényezők köre elkerülhetetlenül kisebb vagy nagyobb átfedést eredményez, mivel a büntetés egyéniesítése miatt mindkét esetben kiemelkedő jelentősége van a vádlott személyi körülményeinek, így többek közt az egészségi állapotának.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása és az előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámítása is törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

A másodfokú bíróság a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának 8 évben történt meghatározásával is egyetértett, azonban annak törvényhelyét akként pontosítja, hogy a mellékbüntetés alkalmazása a Btk. 33. § (2) bekezdésén, valamint a Btk. 61. § (1) bekezdésén, míg a tartamának meghatározása a Btk. 62. § (1) bekezdésén alapul.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy a törvényszék az I.r. vádlott előzetes fogvatartásának befejező dátumában a hónapot tévesen jelölte meg februárban, mivel a Fővárosi Főügyészség Nyomozás Felügyeleti és Vádelőkészítési Osztályának 2016. november 28. napján meghozott NF.2320/2016/79-80-I. számú, az I.r. vádlott előzetes letartóztatását megszüntető határozata (nyom. ir. 1059. oldal) alapján megállapítható, hogy az helyesen november, ezért a rendelkező részben az előzetes fogvatartás befejező időpontját ennek megfelelően kijavította.

Az ítélet tábla pontosította továbbá az eljárás során lefoglalt magyar és külföldi készpénzek kezelésének helyét (nyom. ir. 1115. oldal), illetve a magyar forint esetében a bevételi sorszámot (17. sorszámu elsőfokú bírósági irat).

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek voltak.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

A rendelkező rész I.r. vádlottat érintő tájékoztatása a Be. 454. § (7) bekezdésén alapul.

Budapest, 2020. év január hó 7. napján

Dr. Rédei Géza s.k. . **Patassy Bence s.k.** . **Vincze Piroska s.k.**
a tanács elnöke előadó bíró bíró

A Fővárosi Törvényszék 31.B.788/2018/30. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.189/2019/12. számú végzése által az I.r. vádlott és a II.r. vádlott vonatkozásában 2020. év január hó 7. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2020. év január hó 7. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tiszttviselő